

[Gade]

punkt ville være interessant at få et helt præcist svar på, hvilken af de tre modeller man vil anbefale vælgerne at vi skal satse på, hvis det blev et nej.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er også for mig meget vigtigt at understrege, at når den næste regeringskonference kommer – i 1996 eller 1997, hvornår det bliver – så er det klart et spørgsmål om, hvad situationen i Europa på det tidspunkt er. Det er afgørende for, hvilket grundlag vi går ind og forhandler på. Det har vi sagt hele tiden også fra Det Konservative Folkepartis side.

Fra SF og fra en række af regeringspartierne kommer der meldinger om, at de, uanset hvad situationen er i 1996, mener, at grundlaget er Edinburghaftalen. Ja, det kan jo være deres opfattelse. Man kan sige, at hvis situationen er den samme i 1996, som den er i dag, sker der formentlig ingen ændringer i Maastrichttraktaten, og dermed sker der heller ingen ændringer af Edinburghafgørelsen. Så står det hele fast. Det, vi bare forbeholder os ret til, er at vurdere situationen i 1996 og prøve at se på, hvad situationen for den danske indsats i forhold til en regeringskonference i 1996 eller i 1997 så skal være, så vi sikrer størst mulig indflydelse på situationen til den tid.

Annette Just (FP):

Hr. Gade efterlyser, hvad Fremskridtspartiet vil foreslå, når det nu bliver et nej den 18. maj. Vi vil foreslå præcis det samme, som vi gjorde efter nej'et den 2. juni. Et nej betyder nemlig ikke, at vi skal bede om undtagelsesaftaler, ikke at vi skal bede om nogle nye fiksfakserier, men et nej betyder et nej til den politiske union, som folket er blevet bedt om at stemme om.

Så siger hr. Gade sådan lidt hånende: Vil det sige, at Fremskridtspartiet kun går ind for det indre marked? Det kan hr. Gade såmænd godt sige, hvis han har lyst til det. Vi går ind for det EF, som man stemte om i 1972, og som vi arbejdede videre med. Vi går ind for det EF med det indre marked, som vi stemte om i 1986. Vi går ind for det EF, som vi har i dag med det indre marked, der er startet for en måneds tid siden. Vi ønsker at få det til at arbejde. Vi ønsker at få udvidet en frihandelsaftale for resten

af Europa, således at det kan komme op på niveau med os. Vi ønsker at få lavet en frihandelsaftale for hele verden, også kaldet GATT-forhandlinger. Nu håber jeg, at hr. Gade har fået svar på det spørgsmål. Det er altså ikke et spørgsmål om nye undtagelser, det er et spørgsmål om at sige: Den politiske union bliver ikke til noget, når Danmark har sagt nej.

Så bringer hr. Gade igen op, at forskellen mellem ØMU'en og så tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union er, at i dag har vi meddelt, at vi ikke deltager; op til 2. juni var det sådan, at vi kunne meddele det siden hen. Det har jeg sagt siden kl. 10 i morges var den eneste forskel; nå ja, den må have været halv elleve eller deromkring, det var efter hr. Ivar Nørgaards første indlæg. Da sagde jeg, at den eneste forskel er, at nu har vi sagt det, hvor vi før havde mulighed for at sige det siden hen. Jeg ser ikke, at det er nogen stor forskel. Jeg ser det faktisk bare som en undskyldning for at sende det til folkeafstemning igen.

Men vi nærmer os nu afslutningen på denne førstebehandling af disse lovforslag. Disse lovforslag, som i virkeligheden får enorm indflydelse for mange europæiske folk. I første omgang de europæiske folk, der er medlem af EF, hvor man i en unionsmålsætning prøver at danne Europas Forenede Stater eller Den Forenede Europæiske Union – kært barn har mange navne – og hvor man hen ad vejen – og det står i målsætningerne hele vejen igennem på alle områderne – ønsker at lave det til en ensrettethed.

Fremskridtspartiet er modstander af enhver form for ensretning af mennesker. Vi ønsker muligheden for personlig udvikling for grækere såvel som italienere, englændere og danskere. Vi skal have lov at være forskellige. Det kan vi i et EF med et indre marked, vi kan få lov til at have vores særpræg, men vi ødelægger muligheden, hvis vi skal standardisere også personer efter Den Politiske Union.

For at sikre Danmarks placering i et sikkert EF, og for at EF kan trives, er man derfor nødt til at sige nej til Den Politiske Union.

Peter Duetoft (CD):

Jeg går mestendels på talerstolen igen af hensyn til historieskrivningen. Jeg må altså endnu en gang fastholde, at det såvel i 1972 som i 1986 var et formål med EF-samarbejdet